

Η «Ενότητα του Θεού», το «Ομούσιον» και ο «Μονογενής»

Σχιζοφρένεια: Πρόκειται για μια ψυχική διαταραχή που χαρακτηρίζεται από **διαταραχές της αντίληψης της πραγματικότητας**.

Το θέμα της φύσεως και των ιδιοτήτων του χριστιανικού θεού και τι περιλαμβάνει, είναι ένα από τα πλέον προβληματικά στην χριστιανική θεολογία. Αυτό συμβαίνει, γιατί εκ των πραγμάτων οι χριστιανοί είναι δεσμευμένοι από τις αποφάσεις των οικουμενικών συνόδων τους που έγιναν τον 4ο-8ο αιώνα. Από την άλλη, είναι δεσμευμένοι από τα μυθολογικά και αντιφατικά κείμενα της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης και κυρίως, από τον αυστηρό και υποχρεωτικό μονοθεϊσμό της Παλαιάς Διαθήκης (“**ούκ έσσονται έτεροι θεοί**”), που δεν μπορούν με τίποτα να αγνοήσουν. Πώς λοιπόν δίπλα στον ήδη υπάρχοντα θεό θα κολλήσει ένας νέος και αυτός, χωρίς να υπάρξουν προβλήματα δυ-θείας;

Η βάση είναι, ότι δεν μπορούν να αγνοήσουν τον Ιησού που θεωρείται και ο δημιουργός της θρησκείας και θεωρήθηκε θεός (όχι από όλους αρχικά). Επίσης, δεν μπορούν να αγνοήσουν τον Ιεχωβά, τον θεό που έχει αγαπημένο λαό τους Εβραίους, που φέρεται από κάποια κείμενα (της Καινής μόνο) ως πατέρας του Ιησού. Ο δυισμός όμως θα ήταν πρόβλημα. Σύντομα ο κάθε ένας από τους δύο θα

νοηματοδοτούσε διαφορετικές καταστάσεις και αυτό δεν μπορούσαν να αφήσουν να συμβεί. Το πρόβλημα λύθηκε με την διανοητική κατασκευή ενός επιπλέον φανταστικού τριπλού “όντος” της “Αγίας Τριάδας” τον 4ο αιώνα, που αν και είναι “ένα”, τελικά είναι “τρία”, και περιλαμβάνει εκτός των “γνωστών” “δύο” και το “Πνεύμα του Θεού”, μια έννοια βολική και ουδέτερη, που σαν εικόνα βρίσκεται πραγματικά ή φαντασιακά εύκολα στην Αγία Γραφή. Το φανταστικό αυτό τριπλό “ον”, επιβλήθηκε σαν αδιαμφισβήτητο επίσημο και κρατικό δόγμα διά της βίας σε όλη την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, επικουρούμενου και του υποχρεωτικού νηπιοβαπτισμού, και αναγράφεται 17 αιώνες μετά ακόμα και στο σύγχρονο (2016) ελληνικό σύνταγμα, δίνοντάς του “ισχύ”, τα αποτελέσματα της οποίας είναι ορατά διαχρονικά.

Επιπλέον, **αποφασίστηκε** ότι η “έννοια” αυτή της “Αγίας Τριάδας” περιλαμβάνει μια τόσο αποκλειστικά δεμένη σύζευξη των δύο συν “ένα” “θεών” ώστε να μην θεωρούνται σαν τρεις διαφορετικές οντότητες, αλλά με την ασαφή χριστιανική ορολογία τρία “πρόσωπα” ή και τρεις “υποστάσεις” (μην ξεχνάτε, δεσμεύονται από τον ανθρωπομορφισμό του: *“καὶ εἶπεν ὁ Θεός• ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ’ εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ’ ὁμοίωσιν”* [Γένεσις, 1: 26]), αλλά τελικά να είναι ή να θεωρείται σαν μόνο ένας θεός, μία ουσία, με κοινή βούληση και ενέργεια ανάμεσα στα 3 μέλη του(!), ώστε να εξασφαλίσουν (ποιοί; οι άνθρωποι, ερήμην για τους υποτιθέμενους θεούς τους δηλαδή) ότι δεν θα νοηματοδοτούν διαφορετικές καταστάσεις, και δεν θα έρθουν ποτέ σε σύγκρουση, ενώ ταυτόχρονα αν και είναι αρκετοί, τρεις δηλαδή, έχουμε...μονοθεϊσμό!

Επειδή η κατανόηση μιας τέτοιας διανοητικής ακροβασίας ήταν και είναι δύσκολη έως αδύνατη, δημιουργήθηκαν χιλιάδες αιρέσεις και προβλήματα στην Εκκλησία, αλλά και το χειρότερο και στο ίδιο το κράτος που την θεράπαινε, το ρωμαϊκό-βυζαντινό. Διότι όποιος δεν μπορούσε να καταλάβει την αδιανόητη και παράλογη ιδεοληψία αυτή, ακριβώς όπως την όρισαν οι “πατέρες” της τον 4ο αιώνα, εθεωρείτο “αιρετικός” και κυνηγιόταν μέχρι εξαφανίσεως ή της απόλυτης του φίμωσης.

Οι πρώτες διαμάχες άρχισαν νωρίς πριν ακόμα η Εκκλησία γίνει εξουσία. Όταν όμως ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος τούς κάλεσε με έξοδα του κράτους να σταματήσουν οι έριδες (κυρίως με τους αρειανιστές) και να συμφωνήσουν, έπρεπε να βγει μια καθολική θέση που θα ήταν σεβαστή και από την κρατική εξουσία. Αυτό σήμαινε ότι αυτοί που θα είχαν την “σωστή” (τελικά) τοποθέτηση από την αρχή, θα ήταν και οι ευνοούμενοι της εξουσίας. Για τον λόγο αυτό και οι

περισσότεροι δεν είχαν απόλυτα ξεκαθαρισμένη θέση και επαμφοτέριζαν, αφού τελικά η διαμάχη ήταν για την εξουσία. Το τελικό αποτέλεσμα ήταν ότι ο ίδιος ο Κωνσταντίνος επέβαλε τον όρο “ομοούσιον” όπως αναφέρει ο Κ. Ντέσνερ, κάτι που δεν ήταν στις μέχρι τότε προτάσεις.

Ας δούμε τι λένε σήμερα για το “ον” αυτό οι χριστιανοί σε δύο ενδεικτικά κείμενα:

Την ενότητα του Θεού στοιχειοθετούν οι λεγόμενες «ενώσεις» οι οποίες είναι:
α) **Η μία ουσία**, ή οποία πληρούται απaráλλαχτα σε κάθε πρόσωπο της τριαδικής θεότητας, ώστε ν’ αποκρούεται η ιδέα του τριθεϊσμού. β) **η μία βουλή και ενέργεια**, η οποία είναι κοινή σε όλα τα πρόσωπα της θεότητας και γ) η αγαπητική περιχώρηση των προσώπων, το ότι δηλαδή τα θεία πρόσωπα, αν και επί μέρους και ίδια, **δεν αποχωρίζονται αλλήλων**, αλλά το ένα ενοικεί στα άλλα με αγάπη, η οποία είναι ο σύνδεσμος της θεότητας. Όλα τα στοιχεία αυτά απεργάζονται τη θεότητα σε μία υπερφυσική ενότητα, η οποία αποκρούει κάθε ιδέα μονωτική και διασπαστική στο Θεό.

Την πολυδυναμία αφ’ ετέρου του ενός Θεού συνθέτουν οι διακρίσεις πού υπάρχουν σ’ αυτόν, οι οποίες είναι: α) η τριαδικότητα αυτού, το γεγονός δηλαδή ότι σ’ αυτόν υπάρχουν τρία αδιαχώριστα και αδιαίρετα πρόσωπα, τρεις διακεκριμένες και αχώριστες υποστάσεις πού εξαίρουν τον προσωπικό χαρακτήρα του χριστιανικού Θεού και β) η πολλότητα των ενεργειών, των δυνάμεων εκείνων, πού δημιουργούν, ζωοποιούν και αγιάζουν τα κτιστά όντα.

users.sch.gr

*Το ομοούσιον αναδεικνύει την πληρότητα της θεότητας τού Χριστού, ο οποίος είναι «**ίσος τω Πατρί**», **δεν υπάρχει ιδιότητα τού Πατρός που να μην την έχει και αυτός**. έχει την αυτή τιμή και την αυτή δόξα με τον γεννήτορα και είναι ισοδύναμος με αυτόν που **αΐδίως τον γεννά**...*

«Τον εκ τού Πατρός γεννηθέντα προ πάντων των αιώνων». Δηλαδή ο Υιός γεννάται πριν από το χρόνο. Επομένως η εκ τού Πατρός προέλευσή του δεν

τοποθετείται σε όρια χρονικά, αλλ' είναι αΐδια, που σημαίνει ότι δεν έχει χρονική αφετηρία και αρχή.

egolpion.net

Οι περίφημες “ισοθεία” και “ομοουσία” πέρα από την εγγενή παραλογία τους, έχουν και άλλες παράπλευρες επιπτώσεις ιδιαίτερα αντιεπιστημονικές που αντιβαίνουν πλήρως στην λογική, όπως:

- Η γέννηση όπως είδαμε του υιού σε μη χρονικά όρια, που είναι εκ των πραγμάτων, χωρίς νόημα. Ο όρος “γέννηση” είναι ταυτόσημη με τον χρόνο που αυτή γίνεται και δηλώνει και αρχή ζωής.
- Η μετάδοση του “προπατορικού” αμαρτήματος μέσω του...ανδρικού σπέρματος, που αφού ο Ιησούς εθεωρείτο αναμάρτητος, δεν το είχε κληρονομήσει, άρα γεννήθηκε και αυτός όπως όλοι οι καθώς πρέπει θεοί από...παρθένα. Δεν ήξεραν τότε ότι τα μισά γονίδια ήταν από την “αμαρτωλή” θνητή, μάνα του και τα άλλα μισά από άρρενα θνητό, ειδάλλως δεν θα ήταν άνδρας.
- Η μητέρα του, φυσικά τον γέννησε ως παρθένα ως λένε και παρέμεινε παρθένα για πάντα. Δηλαδή, έγινε η περίφημη γονιμοποίηση όχι με σπέρμα ανδρός όπως λέει η βιολογία, αλλά θεού, δηλαδή με τον κρίνο, το Άγιο Πνεύμα ή και τον άγγελο, και η οποία ακόμα και μετά την γέννα, πάλι παρθένα ήταν, άσχετα αν φαίνεται στα ίδια τα κείμενά τους ότι ο Ιησούς είχε και άλλα αδέρφια (λένε ότι ήταν του Ιωσήφ, ή ότι όλους τους θεωρούσε αδέρφια του και άλλες αστήριχτες φαιδρότητες).
- Το ότι ένεκα αυτού, οι “ψυχές δημιουργούνται” μόνο από τον Θεό, αφού μόνο αυτός με το Άγιο Πνεύμα δίνει ζωή, μέχρι φυσικά να γίνουν οι εξωσωματικές που τότε οι γιατροί αποφασίζουν αυτοί πότε ο Θεός θα αποφασίσει.
- Το ότι αφού ο Ιησούς είπε “**γεννήθηκα πριν τον Αβραάμ**” και δεν μπορεί να τοποθετηθεί αλλού, έγινε και αυτός...προαιώνιος και που “γεννήθηκε” και δεν “δημιουργήθηκε” από τον μπαμπά με έναν “θαυμαστό” τρόπο (αφού ο Ιεχωβάς φαίνεται ότι είναι βέρος άνδρας και γέννηση από άνδρα λίγο δύσκολα την φαντάζεσαι).
- Και χίλιες δυο λεπτομέρειες, όπως οι κτιστές και άκτιστες ενέργειες, η “θεϊκή” και η “ανθρώπινη” φύση του Ιησού (διαφορετική με την θεϊκή για να μας βγει το παραμύθι), και άλλα πολλά.

Τα κείμενα αυτά, μας δίνουν λοιπόν να καταλάβουμε μια θεωρούμενη από τους χριστιανούς πραγματικότητα που βγαίνει, από κάποια κείμενα στην Αγία Γραφή με κάποιο τρόπο, και που πάνω σε αυτή στηρίζονται βασικά δόγματα τους, δηλαδή ξεκάθαρους ιδεοληψίες, αυτές είναι στις οποίες επιμένει ακόμα αυτό που λέμε σήμερα Εκκλησία για να μας πείσει για την αλήθεια της.

Ας δούμε τώρα μια άλλη πραγματικότητα από άλλα κείμενα των ίδιων των γραφών τους, που μας δείχνουν ότι οι αρχικές θεωρήσεις και η “πραγματικότητα” που μας λένε, είναι απλή ιδεοληψία που αντιφάσκει με τα ίδια τους τα κείμενα.

*54 ἀπεκρίθη Ἰησοῦς • Ἐὰν ἐγὼ δοξάζω ἑμαυτόν, ἡ δόξα μου οὐδὲν ἔστιν • ἔστιν ὁ πατήρ μου ὁ δοξάζων με, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι Θεὸς ἡμῶν ἔστι • 55 καὶ οὐκ ἐγνώκατε αὐτόν • ἐγὼ δὲ οἶδα αὐτόν. καὶ ἐάν εἶπω ὅτι οὐκ οἶδα αὐτόν, ἔσομαι ὅμοιος ὑμῶν ψεύστης • ἀλλ’ οἶδα αὐτόν καὶ τὸν λόγον αὐτοῦ τηρῶ. 56 Ἀβραὰμ ὁ πατήρ ὑμῶν ἠγαλλιάσατο ἵνα ἴδῃ τὴν ἡμέραν τὴν ἐμήν, καὶ εἶδε καὶ ἐχάρη. 57 εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς αὐτόν • **Πεντήκοντα ἔτη** οὐπω ἔχεις καὶ Ἀβραὰμ ἐώρακας; 58 εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς • Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, πρὶν Ἀβραὰμ γενέσθαι ἐγὼ εἰμί. 59 ἦσαν οὖν λίθους ἵνα βάλωσιν ἐπ’ αὐτόν • **Ἰησοῦς δὲ ἐκρύβη**, καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, διελθὼν διὰ μέσου αὐτῶν • καὶ παρῆγεν οὕτως*

(Κατὰ Ἰωάννην, 8: 54)

Δηλαδή, ο Ιησούς δεν αξίζει της τιμής που αξίζει ο Ιεχωβάς (που οι ίδιοι οι Εβραίοι θεωρούν ότι είναι θεός τους, δηλαδή ο ίδιος παίζεται αν τον θεωρεί θεό), ο ίδιος πάντως, είδε τον Ιεχωβά και τον γνώρισε. Το ότι “ο Υιός γεννάται πριν από το χρόνο”, επειδή είπε ότι...“υπήρχε πριν τον Αβραάμ”, είναι ούτως ή άλλως αυθαίρετο και αόριστο, το ίδιο και η “κοινή ουσία” και “βούληση”, γιατί εδώ ο Ιησούς μιλάει σαν να γνώρισε κάτι άλλο και διαφορετικό, για το οποίο δεν μπορεί να πει ψέματα, μόνο που αυτό που λέει ότι είδε, δεν είναι κάτι κοινό με αυτόν, ίδιας ουσίας και βούλησης γιατί θα έλεγε κάτι άλλο και σίγουρα όχι αυτό που φέρεται να είπε. Τόνισα επίσης το “**Ἰησοῦς δὲ ἐκρύβη**”, γιατί έχει ενδιαφέρον να βλέπεις τον “ομοούσιο” και “αδιαίρετο” με τον θεό Ιεχωβά να κρύβεται για να αντιμετωπίσει τις “πέτρες” που του έρχονται και σε αντίθεση με το ίδιο του το κήρυγμα “να γυρίζει και το άλλο μάγουλο” αντί να κρυφτεί, όπως δηλαδή έκανε, ή έστω να υπερασπιστεί το ευφάνταστο “**Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, πρὶν Ἀβραὰμ**

γενέσθαι ἐγὼ εἰμί”, ἀντί αὐτῶν τῶν ἀπιστῶν, δηλαδή τῶν Εβραίων, που δὲν εἶχαν τόσο μεγάλη φαντασία γιὰ νὰ το καταλάβουν. Κάτι ἄλλο ἐπίσης ἔκανε τότε, ὅταν τὸν ράπισε κάποιος υπηρέτης (Κατὰ Ἰωάννην, 18: 22-23), πάλι σε ἀντίθεση με τὸ ἴδιο τὸ κήρυγμα του. (Ενδιαφέρον γιὰ τὴν κατανόηση τῆς ἀντιφατικότητος τῶν κειμένων, ἀλλὰ ἀσχετο ἐπίσης, ὅτι γιὰ τοὺς Εβραίους που τὸν ἐβλεπᾶν, ἔδειχνε πενηντάρης καὶ ὄχι τριαντάρης σύμφωνα με τὸ “ιερό” κείμενο αὐτὸ καὶ σε ἀντίθεση με τὰ ἄλλα που τὸν ἐβγαλᾶν 33 ἐτῶν). Δὲν ἰσχύει λοιπὸν ἐδῶ, οὔτε ἡ “μία βουλή καὶ ἐνέργεια”, οὔτε ὑπάρχει ἡ “μία κοινὴ οὐσία”.

28 ἤκούσατε ὅτι ἐγὼ εἶπον ὑμῖν, ὑπάγω καὶ ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς• εἰ ἠγαπᾶτέ με, ἐχάρητε ἂν ὅτι εἶπον, **πορεύομαι πρὸς τὸν πατέρα• ὅτι ὁ πατήρ μου μείζων μου ἐστὶ**. 29 καὶ νῦν εἶρηκα ὑμῖν πρὶν γενέσθαι, ἵνα ὅταν γένηται πιστεύσητε. 30 οὐκέτι πολλὰ λαλήσω μεθ’ ὑμῶν• ἔρχεται γὰρ ὁ τοῦ κόσμου ἄρχων, καὶ ἐν ἐμοὶ οὐκ ἔχει οὐδέν• 31 ἀλλ’ ἵνα γνῶ ὁ κόσμος ὅτι ἀγαπῶ τὸν πατέρα, καὶ καθὼς **ἐνετείλατό μοι ὁ πατήρ, οὕτω ποιῶ**. ἐγείρεσθε, ἄγωμεν ἐντεῦθεν.

Εδῶ, μας λέει ὅτι θὰ πάει στὸν πατέρα του που **εἶναι μεγαλύτερος** ἀπὸ αὐτόν, ἐνῶ παρακάτω λέει ὅτι κάνει αὐτὸ ἀκριβῶς που ὁ πατέρας του διέταξε, ἀρα **υπακούει** στὸν πατέρα, **δὲν συναποφασίζει**. Πάει λοιπὸν καὶ ἡ “κοινὴ οὐσία” καὶ ἡ “κοινὴ θέληση”.

33 οὕτως καὶ ὑμεῖς, ὅταν ἴδητε ταῦτα πάντα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐστὶν ἐπὶ θύραις. 34 ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη ἕως ἂν πάντα ταῦτα γένηται. 35 ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσεται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσιν. 36 Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν **οὐδὲ ὁ υἱός, εἰ μὴ ὁ πατήρ ὁ μόνος**.

(Κατὰ Ματθαῖον, 24: 33)

32 Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἢ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι ἐν οὐρανῶ **οὐδὲ ὁ υἱός, εἰ μὴ ὁ πατήρ**.

(Κατὰ Μάρκον, 13:32)

Στο αντίστοιχο σημείο στον Λουκά (κεφ. 21) το επίμαχο σημείο παραλείπεται. Εδώ που είναι και η αποτυχημένη προφητεία του Ιησού, πάλι έχουμε άρνηση της παντογνωσίας του Ιησού από τον ίδιο, και επιπλέον διαφορετική γνώση άρα και βούληση από τον πατέρα. “Γνωρίζει” υποτίθεται σαν “καλός” προφήτης που νομιζόταν ότι είναι, ότι η “Δευτέρα Παρουσία” θα γίνει σε αυτή (εκείνη) την γενιά, λάθος προφητεία θα μου πείτε, αλλά δεν έχει σημασία στο θέμα μας. Το θέμα μας εδώ, είναι ότι του διαφεύγει η ημερομηνία και η ώρα, γιατί δεν έχει την ακρίβεια ή την ίδια “θέληση” ή γνώση με τον μπαμπά Ιεχωβά που είναι ο μόνος που τα γνωρίζει αυτά. Πάει και η “κοινή ουσία” πάει και η “κοινή θέληση”.

«εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς • Τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός!

(Κατὰ Λουκάν, 18: 19)

«18 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ • Τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός.

(Κατὰ Μάρκον, 10: 18)

Και εδώ το ίδιο πρόβλημα: Ο μόνος αγαθός για τον Ιησού, είναι ένας και είναι ο Ιεχωβάς, που είναι θεός, σε αντιδιαστολή με αυτόν που δεν είναι τόσο αγαθός. Άλλη ουσία, άλλη θέληση, στο συγκεκριμένο χωρίο, διαχωρίζει ξεκάθαρα την θέση του από τον ίδιο τον θεού τους.

45 καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς • Τίς ὁ ἀψάμενός μου; ἀρνούμενων δὲ πάντων εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ • Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι καὶ λέγεις τίς ὁ ἀψάμενός μου; 46 ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν • Ἦψατό μου τις • ἐγὼ γὰρ ἔγνω δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ’ ἐμοῦ. 47 ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ δι’ ἣν αἰτίαν ἤψατο αὐτοῦ ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἰάθη παραχρῆμα.

(Κατὰ Λουκάν, 8: 45-47)

Άλλη μια άρνηση της παντογνωσίας του Ιησού από τον ίδιο, κατάλαβε ότι κάποιος τον άγγιξε αλλά δεν ξέρει ποιος. Πάει η κοινή ουσία δηλαδή η γνώση εν προκειμένω που υποτίθεται θα έπρεπε να είχε αν δεχθούμε φυσικά ότι ο Γιαχβέ ήταν παντοδύναμος.

40 τὸ δὲ καθίσαι ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἠτοίμασται.

(Κατὰ Μάρκον, 10: 40)

Ούτε αυτός αποφασίζει ποιος θα κάτσει δίπλα του όταν έρθει “εν τη δόξη του”. Δηλαδή, πάει πάλι η κοινή ουσία με τον μπαμπά.

“παρένεγκε τὸ ποτήριον ἀπ’ ἐμοῦ τοῦτο· ἀλλ’ οὐ τί ἐγὼ θέλω, ἀλλ’ εἴ τι σύ.

(Κατὰ Μάρκον, 14: 36)

Ξεκάθαρα άλλη θέληση για την οποία δεν έχει σημασία ότι είναι διαφορετική, που είναι, το λέει ξεκάθαρα, αλλά πρέπει να ταυτιστεί με του Γιαχβέ, πρέπει να γίνει προσπάθεια για αυτό.

*41 ἤραν οὖν τὸν λίθον οὗ ἦν ὁ τεθνηκῶς κείμενος. ὁ δὲ Ἰησοῦς ἤρε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄνω καὶ εἶπε• Πάτερ, **εὐχαριστῶ σοι ὅτι ἤκουσάς μου.** 42 ἐγὼ δὲ ἤδειν ὅτι πάντοτέ μου ἀκούεις• ἀλλὰ διὰ τὸν ὄχλον τὸν περιστῶτα εἶπον, **ἵνα πιστεύσωσιν ὅτι σύ με ἀπέστειλας.***

(Κατὰ Ιωάννην, 11: 41)

Το συμβάν είναι από τον Ιωάννη, ο μόνος συμπτωματικά που παρατήρησε την ανάσταση του Λαζάρου στην οποία αναφέρεται. Εδώ ο “ομοούσιος” ευχαριστεί τον επίσης “ομοούσιο” μπαμπά του, γιατί τον...άκουσε, όπως ο ίδιος γνωρίζει καλά γιατί πάντα τον...ακούει. Τον ευχαριστεί λοιπόν, γιατί κατάφερε ώστε να καταλάβουν οι υπόλοιποι ότι τον απέστειλε ο μπαμπάς, και δεν ήρθε αφ’ εαυτού

δηλαδή με δική του θέληση, δεν έχει τις ίδιες δυνάμεις και δυνατότητες όπως εκείνος (ο Γιαχβέ) υποτίθεται έχει.

4 ἔλεγε δὲ αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ὅτι Οὐκ ἔστι προφήτης ἄτιμος εἰ μὴ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς συγγενέσι καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. 5 καὶ οὐκ ἠδύνατο ἐκεῖ οὐδεμίαν δύναμιν ποιῆσαι, εἰ μὴ ὀλίγοις ἄρρώστοις ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας ἐθεράπευσε• 6 καὶ ἐθαύμαζε διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν.

(Κατὰ Μάρκον, 6: 4-6).

Εδώ, βλέπουμε ότι όταν ο Ιησούς δεν έχει δεκτικό ακροατήριο, οι “δυνάμεις” του δεν “δουλεύουν”. Και μια που μιλάμε για δυνάμεις αξιοσημείωτο είναι το:

30 καὶ εὐθέως ὁ Ἰησοῦς ἐπιγνοὺς ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐξ αὐτοῦ δύναμιν ἐξελθοῦσαν, ἐπιστραφεὶς ἐν τῷ ὄχλῳ ἔλεγε• Τίς μου ἤψατο τῶν ἱματίων; 31 καὶ ἔλεγον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ• Βλέπεις τὸν ὄχλον συνθλίβοντά σε, καὶ λέγεις• τίς μου ἤψατο; 32 καὶ περιεβλέπετο ἰδεῖν τὴν τοῦτο ποιήσασαν. 33 ἡ δὲ γυνὴ φοβηθεῖσα καὶ τρέμουσα, εἰδυῖα ὃ γέγονεν ἐπ’ αὐτῇ, ἦλθε καὶ προσέπεσεν αὐτῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

(Κατὰ Μάρκον, 5: 30-33)

Το ξαναείδαμε πάρα πάνω, εδώ μας λέει ότι ο (παντογνώστης;) Ιησούς αισθάνθηκε μια δύναμη να φεύγει από μέσα του (αποφορτίστηκε;) χωρίς να ξέρει τον λόγο που μάλλον ο Γιαχβέ θα ήξερε.

Για να ξεκαθαρίσουμε το θέμα, εκτός από τον Παύλο και άλλοι χριστιανοί πριν από τον καθορισμό του δόγματος, είχαν ή μιλούσαν με σαφή διαχωρισμό του “Υιού” ως κατώτερου από τον “Πατέρα”, όπως ο Ευσέβιος. Η τεράστια τότε δύναμη του αρειανισμού, που ποτέ δεν έσβησε, το τονίζει αυτό.

Στο “Παράρτημα” στο τέλος, θα βρείτε αρκετά στοιχεία από τις χριστιανικές γραφές που έρχονται σε αντίθεση με την νεότερη χριστιανική άποψη περί ομοουσίας, αδιαιρετότητας και ισοθείας.

Οι απολογητές αφού έχουν φτιάξει ένα παράλληλο σύμπαν για να χωρέσουν όλες τις αντιφατικές ιδιότητες που του έχουν δώσει, όταν βρουν τα σκούρα, λένε ότι ο θεός είναι ακατάληπτος, ή ψελλίζουν διάφορες άσχετες απαντήσεις με ερμηνείες πάνω σε άλλες ερμηνείες και το τελευταίο αποκούμπι τους είναι μια νέα ορολογία. Λένε ότι αν και θεός, επειδή ήταν και άνθρωπος έχει και την “ανθρώπινη φύση”, που σαν πασπαρτού, θεωρητικά, καλύπτει κάποιες από τις αντιφάσεις. Φυσικά, με ποια λογική σε αυτές εμφανίζεται η μία φύση και σε άλλες η άλλη η “θεϊκή”, αυτό είναι ένα ερώτημα που θέλει επί πλέον ερμηνείες, δηλαδή τελικά όποτε τους συμφέρει είναι θεός, όποτε τους συμφέρει άνθρωπος, δηλαδή κατώτερος από τον θεό και έτσι αισθάνονται ικανοποιημένοι μέσα στην θολούρα τους, γιατί όπως νομίζουν, “έλυσαν” την αντίφαση.

Ξαναρωτάμε λοιπόν: Πού κολλάει η παντογνωσία του θεού-Ιησού, η κοινή ουσία με τον μπαμπά Ιεχωβά, η κοινή βούληση και ενέργεια, που μας λένε συνέχεια με τα αναγραφόμενα στα κείμενα αυτά -τα δικά τους κείμενα; Πού κολλάνε όλα αυτά στις αυθαίρετα αποδιδόμενες ιδιότητες και στην κατασκευή του τρικέφαλου θεού που δημιουργήθηκε τον 4ο αιώνα και που αναφέρεται σαν προμετωπίδα στο ελληνικό σύνταγμα τονίζοντας και συμβολικά τον ανορθολογισμό που κυριαρχεί σε αυτή τη χώρα; Πάρα κάτω θα δούμε τα της “ανθρώπινης φύσης”.

Μονογενής

Δηλαδή μοναδικός -σήμερα θα λέγαμε μοναχοπαίδι. Πού το στηρίζουν αυτό οι χριστιανοί; Μα μόνο στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη που είναι και το νεώτερο από όλα.

*14 Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς **μονογενοῦς** παρὰ πατρός, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας 18 Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακεν πώποτε• ὁ μονογενὴς υἱὸς ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρὸς ἐκεῖνος ἐξηγήσατο.*

(Κατὰ Ιωάννην, 1: 14-18)

*16 Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν **μονογενῆ** ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται ἀλλ’ ἔχη ζωὴν αἰώνιον 18 ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν οὐ κρίνεται• ὁ δὲ μὴ πιστεύων ἤδη κέκριται, ὅτι μὴ πεπίστευκεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.*

(Κατά Ιωάννην, 3: 16-18)

Δηλαδή, μόνο την Μαρία φημολογείται ότι “επισκεύθηκε” ο “Κύριος”; Όχι, έχουμε και άλλες φημολογούμενες “επισκέψεις” και αναφορές για παιδιά του “Θεού” στην Αγία Γραφή όπως:

Η “επίσκεψη του “Κυρίου” στην Άννα που γέννησε 3 αγόρια (το ένα ήταν ο Σαμουήλ) και 2 κορίτσια με το θεϊκό σπέρμα που “απότισε” ο Κύριος...

20 καὶ εὐλόγησεν Ἡλὶ τὸν Ἐλκανὰ καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ λέγων• ἀποτίσαι σοι Κύριος σπέρμα ἐκ τῆς γυναικὸς ταύτης ἀντὶ τοῦ χρέους, οὗ ἔχρησας τῷ Κυρίῳ. καὶ ἀπήλθεν ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ, 21 καὶ ἐπεσκέψατο Κύριος τὴν Ἄνναν, καὶ ἔτεκεν ἔτι τρεῖς υἱοὺς καὶ δύο θυγατέρας. καὶ ἐμεγαλύνθη τὸ παιδάριον Σαμουήλ ἐνώπιον Κυρίου.

(Βασιλειῶν Α'[Σαμουήλ Α'], 2: 21)

Ας δούμε ένα άλλο κείμενο από την “θεόπνευστη” Αγία Γραφή...

ιδόντες δὲ οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων ὅτι καλαὶ εἰσιν, ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ πασῶν, ὧν ἐξελέξαντο.

(Γένεσις, 6: 2)

Αλήθεια, με ποιά λογική μετά από αυτά ο Ιησούς αναφέρεται ως “μονογενής”, την στιγμή που έχουμε αναφορές και για άλλα παιδιά του Ιεχωβά και επισκέψεις του στα ίδια κείμενα που επικαλούνται ως ιερά; Εδώ έχουμε φυσικά και άλλα ερωτήματα, αν υπάρχουν και άλλα παιδιά τι σχέση έχουν με το τελευταίο το “καλό” το παιδί;

Αξίζει εδώ να πούμε μερικές από τις απαντήσεις-ερμηνείες που δίνουν οι απολογητές. Η επίσκεψη λένε του Κυρίου δεν ήταν “επίσκεψη” σαν αυτή που καταλαβαίνουμε, ή σαν αυτή που έγινε με τον κρίνο στην Μαρία την Παρθένα,

αλλά άλλου είδους επίσκεψη, για να βοηθήσει το σπέρμα του Ελκανά που από μόνο του φαίνεται “δεν δούλευε”, το ότι το “απόδωσε” ο ίδιος ο Κύριος και για την σχετική “επίσκεψη” που έκανε ο ίδιος αυτοπροσώπως και που αναφέρει το κείμενό τους, προφανώς δεν έχει για αυτούς τόση σημασία, ή απλά το ξεχνούν.

Για το δεύτερο απόσπασμα με τους γιους του θεού, ερμηνεύουν ότι με το “οι γιοί του θεού” δεν εννοεί τους γιους του Γιαχβέ που γράφει, αλλά εννοεί τους...“γιους του Σήθ”(!), ενώ οι “κόρες των ανθρώπων” εννοεί ότι ήταν του Κάϊν! Αν και δεν αναφέρεται κάτι σχετικό στην Παλαιά Διαθήκη που να δικαιολογεί την συγκεκριμένη ερμηνεία. Δηλαδή, χρειάζονται ειδικές επιπλέον ερμηνείες για να διαβαστεί το κείμενο όπως ακριβώς το θέλουν. Ενδεικτικά αναφέρω τι λέει η Παλαιά Διαθήκη για το θέμα...

Το κεφ ε' ξεκινά ως εξής:

Αὕτη ἡ βίβλος γενέσεως ἀνθρώπων• ἧ ἡμέρα ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν Ἀδάμ.

Ακολουθεί η γενεαλογία Σηθ, Ενώσ, Καϊνάν, Μαλεήλ, Ιάρεδ, Ενώχ, Μαθουσάλας, Λάμεχ, Νώε. Είμαστε δηλαδή λίγο πριν τον Κατακλυσμό και συνεχίζει να μιλάει για “ανθρώπους” μέχρι τον Νώε.

Το κεφ. ς' ξεκινάει ως εξής:

α' Καὶ ἐγένετο ἡνίκα ἤρξαντο οἱ ἄνθρωποι πολλοὶ γίνεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ θυγατέρες ἐγεννήθησαν αὐτοῖς. β' ἰδόντες δὲ οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων ὅτι καλαὶ εἴσιν, ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ πασῶν, ὧν ἐξελέξαντο. γ' καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεός• οὐ μὴ καταμείνη τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας.

Και μετά κάνει τον “Κατακλυσμό” και πνίγει τα “εγγόνια” του τις νύφες του και ίσως και τα παιδιά του φυσικά πάντα μιλάμε για “ανθρώπους”. Παρακάτω συνεχίζει και αναφέρει τον Νώε ως “άνθρωπο”. Καταλαβαίνετε τώρα για τι ακροβασίες μιλάμε πάνω στην ίδια την θολή αυτή μυθολογία τους.

Διαβάστε τώρα το κείμενο ενός θεολόγου:

Απάντησε ο Σίμωνας Πέτρος και είπε: «ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ Ο (ένας και μοναδικός, υπεσχημένος και αναμενόμενος Μεσσίας) ΧΡΙΣΤΟΣ, Ο ΜΟΝΟΓΕΝΗΣ ΥΙΟΣ ΤΟΥ

ΖΩΝΤΑΝΟΥ ΘΕΟΥ», η πηγή της ζωής εννοείται, και όχι όπως τα είδωλα μια νεκρή θεότητα. Ίσως οι υπόλοιποι μαθητές δεν είχαν τελείως ξεκαθαρίσει, αφού δεν είχαν ακόμη το Πνεύμα, τι είδους υιός του Θεού ήταν ο Ιησούς. Δεν αποκλείεται ορισμένοι να θεωρούσαν Αυτόν ως έναν ιδιαίτερα άγιο και χαρισματούχο προφήτη, πλην όμως όχι και κατά φύσει Υιόν του Θεού, ως ο Πέτρος αναφωνεί.

Για να καταλάβετε, με τι ταΐζεται ένας χριστιανός, όταν επιλέγεις ότι θέλεις από κείμενα που θεωρείς ιερά, για να ακροβατείς νοητικά και να αγνοείς ότι δεν σου αρέσει, όταν δέχεσαι κατά γράμμα αυτά που θεωρείς καλά και τα υπόλοιπα που αντιβαίνουν στα πρώτα, τα ερμηνεύεις ακριβώς όπως σε συμφέρει, για να αποκτήσουν όλα ένα ψεύτικο, αλλά αληθοφανές νόημα, που αποδίδει “αλήθεια” σε μυθολογικά κείμενα, άσχετα αν αυτή η “αλήθεια” αντιβαίνει στη λογική και στην πραγματικότητα.

Καταλαβαίνετε μετά από όλα αυτά, πόσο εξωφρενική είναι η επίκληση της Αγίας Τριάδας σαν “θεό” και μάλιστα αυτόν που δίνει ισχύ στο σύνταγμα της “Ελληνικής Δημοκρατίας”; Το μοναδικό ακόμα “θεοκρατικό” σύνταγμα στην Ευρώπη. Καταλαβαίνετε άραγε γιατί η κοινωνία μας τείνει στην σχιζοφρένεια όταν αποδέχεται μια ψευδοθεϊκή αυθαίρετη θεώρηση ως “θεϊκή” αναφορά στο σύνταγμα της χώρας; Της χώρας που έτυχε να βρίσκεται στον τόπο που γεννήθηκε η αμφισβήτηση του μύθου, οι επιστήμες, η φιλοσοφία, ο πολιτισμός και η δημοκρατία;

Αν θέλετε να πάρετε μια εικόνα της αντιφατικότητας των εδαφίων της Αγίας Γραφής γενικότερα, μπορείτε εδώ να βρείτε μαζεμένα αρκετά μαργαριτάρια.

Η ιδεοληψία της “ανθρώπινης φύσης”

Είδαμε, ότι όπου δεν τους βγαίνει το θεϊκό από τα ίδια τα λόγια που αντιφάσκουν και που έχει η Αγία Γραφή, έχουν εφεύρει την “ανθρώπινη φύση”, όπως και άλλη μια ιδεοληψία, αυτή του “τέλειου θεού” και “τέλειου ανθρώπου” ταυτόχρονα. Για τον “τέλειο θεό” ήδη είπαμε αρκετά. Φάνηκε σε όλα τα αποσπάσματα που παραθέσαμε, και θα δείτε αν θέλετε στο παράρτημα, ότι υπάρχουν αρκετά σημεία που η τέλεια αυτή θεότητα δεν υπάρχει, όπως δεν υπάρχει το ομοούσιο, η κοινή θέληση δύναμη κ.λπ. Στα σημεία που αναιρείται η δηλούμενη τελειότητα, οι θεολόγοι δεν θέλουν να το παραδεχθούν και αρχίζουν τις ερμηνείες με την “ανθρώπινη φύση” και την ιδεοληψία του “τέλειου ανθρώπου”. Ας δούμε πόσο

μπορεί να έχει σχέση αυτό με την πραγματικότητα.

Τί θα μπορούσε να είναι ο τέλειος άνθρωπος; Θεωρητικά δεν υπάρχει, αλλά αν θέλαμε να τον προσδιορίσουμε τι ιδιότητες θα του δίναμε;

Θα θεωρούσαμε ότι είναι αυτός που ρέπει προς τα ένστικτα και τα συναισθήματα ή προς την νόηση; Αυτός που δειλιάζει στον φόβο, ή αυτός που τον παλεύει ή τον αγνοεί; Θεωρούμε έναν φοβητσιάρη πιο τέλειο άνθρωπο από έναν ανδρείο που αντιμετωπίζει τον πόνο και τις κακουχίες χωρίς κομπασμό*;

[* Για την δειλία του Ιησού πριν την προαναγγελημένη Σταύρωση που είχε υποτίθεται γνωστή για αυτόν ημερομηνία λήξεως τριών ημερών, έχουν ειπωθεί πολλά. Οι χριστιανοί απλά την δικαιολογούν με την “ανθρώπινη φύση” του “τέλειου ανθρώπου”, μόνο που ο “τέλειος άνθρωπος” δεν είναι τόσο τέλειος όσο άλλοι συντοπίτες του. Ο Ιώσηπος γράφει για μια χαρακτηριστική περίπτωση σταύρωσης ενός ανώνυμου Εβραίου, που παρά τα βασανιστήρια δεν είπε κουβέντα δειλίας, ενώ οδηγήθηκε στον σταυρό χαμογελώντας παρόλο που σε αντίθεση με τον Ιησού, γνώριζε ότι δεν θα κατέβαινε ποτέ από εκεί με κανένα θαύμα.

Ιουδαϊκός πόλεμος 3.321.3. ή Flavius Josephus The Judean War Book3 chapter 7 winston section 33

*317 (...) αὐτομολεῖ δέ τις πρὸς τὸν Οὐεσπασιανὸν τῆς αὐτῆς ἡμέρας τὴν τε ὀλιγότητα τῶν ἐπὶ τῆς πόλεως ἔξαγγέλλων καὶ τὴν ἀσθένειαν, (...) 319 περὶ γὰρ τὴν ἐσχάτην φυλακὴν, καθ' ἣν ἄνεσιν τε τῶν δεινῶν ἐδόκουν ἔχειν καὶ καθάπτεται μάλιστα κεκοπωμένων ἑωθινὸς ὕπνος, **καταδαρθάνειν ἔφασκεν τοὺς φύλακας** συνεβούλευέν τε κατὰ ταύτην τὴν ὥραν ἐπελθεῖν. 320 τῷ δ' ἦν μὲν δι' ὑπονοίας ὁ αὐτόμολος τό τε πρὸς ἀλλήλους πιστὸν εἶδοτι τῶν Ἰουδαίων καὶ τὴν πρὸς τὰς κολάσεις ὑπεροψίαν, 321 ἐπειδὴ καὶ πρότερον ληφθεὶς τις τῶν ἀπὸ τῆς Ἰωταπάτης πρὸς πᾶσαν αἰκίαν βασάνων ἀντέσχεν καὶ **μηδὲν διὰ πυρὸς ἐξερευνώσι τοῖς πολεμίοις περὶ τῶν ἔνδον εἰπῶν ἀνεσταυρώθη τοῦ θανάτου καταμειδιῶν.**]*

Θεωρούμε τελειότερο τον θρησκόληπτο που στηρίζεται σε παραδοσιακές “αλήθειες” αγαπητές στους αμαθείς της εποχής, αλλά που σήμερα ξέρουμε ότι είναι μύθος, ή αυτόν που στηρίζεται σε ξεκάθαρες αποδείξεις και απτές αλήθειες κοινές σε όλους.

Θεωρούμε τέλειο αυτόν που αγαπάει χωρίς παρενθέσεις ή αυτόν που βάζει όρους και θυμώνει όταν δεν τον ακούνε και απειλεί με καταστροφές και αιώνια τιμωρία τους άπιστους;

Αυτός που κρύβεται και μιλάει με υπονοούμενα ή αυτός που είναι ξεκάθαρος και μιλάει σταράτα. Ας πούμε, θεωρούμε έναν κλασικό πολιτικάντη που λέει συχνά ψέματα ή συχνότερα μισές αλήθειες, που έχει μάθει να κρύβεται πίσω από τις λέξεις ή τους “χρησμούς” ή απευθύνεται στο συναίσθημα του κόσμου, πιο σωστό από έναν επιστήμονα, που μιλάει ξεκάθαρα και απευθύνεται στην λογική;

Θεωρούμε τέλειο στο τέλος, αυτόν που απευθύνεται σε ανθρώπους κάνοντας διακρίσεις, ή αυτόν που απευθύνεται σε όλη την ανθρωπότητα**.

[** Στον Λουκά (8: 10), υπάρχει η παρακάτω ομολογία του Ιησού:

“10 ὁ δὲ εἶπεν• Ὑμῖν δέδοται γινῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι καὶ ἀκούοντες μὴ συνιῶσιν. 11 Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολή• ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ• 12 οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν εἰσὶν οἱ ἀκούσαντες, εἶτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ αἶρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν”.

Στον Ματθαίο (13: 10) είναι πιο ξεκάθαρο:

“Διὰ τί ἐν παραβολαῖς λαλεῖς αὐτοῖς; 11 ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν [αὐτοῖς] ὅτι Ὑμῖν δέδοται γινῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἐκείνοις δὲ οὐ δέδοται. 12 ὅστις γὰρ ἔχει, δοθήσεται αὐτῷ καὶ περισσευθήσεται• ὅστις δὲ οὐκ ἔχει, καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ’ αὐτοῦ. 13 διὰ τοῦτο ἐν παραβολαῖς αὐτοῖς λαλῶ, ὅτι βλέποντες οὐ βλέπουσιν καὶ ἀκούοντες οὐκ ἀκούουσιν οὐδὲ συνιούσιν”.

Ενώ στον Μάρκο (4: 10) ακόμα πιο ξεκάθαρο:

“11 καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς• Ὑμῖν δέδοται γινῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ• ἐκείνοις δὲ τοῖς ἕξω ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα γίνεται, 12 ἵνα βλέποντες βλέπωσι καὶ μὴ ἴδωσι, καὶ ἀκούοντες ἀκούωσι καὶ μὴ συνιῶσι, μήποτε ἐπιστρέψωσι καὶ ἀφεθῇ αὐτοῖς τὰ ἀμαρτήματα”.

Φοβάται ότι αν ακούσουν ξεκάθαρη την διδασκαλία του όλοι και όχι με παραβολές, θα σωθούν όλοι από τις αμαρτίες του και δεν το θέλει. Τελικά απευθύνεται σε όλους, αλλά θέλει να σώσει τους εκλεκτούς του.]

Από ό,τι αντιλαμβάνεστε, υπάρχουν κείμενα που δείχνουν ότι ο Ιησούς ανήκει στην πρώτη κατηγορία και όχι στην δεύτερη, ήδη είδαμε κάποια κείμενα πάρα πάνω θα δούμε και άλλα σύντομα στην ηθική διδασκαλία του Ιησού.

Βλέπετε τώρα πως η “ανθρώπινη φύση” του είναι απλά μια εύσημη δικαιολογία, γιατί δεν υπάρχει καμιά λογική απάντηση στις αντιφάσεις των Γραφών και στις ιδεοληψίες περί ισότητας, ομοουσίου, κοινής θέλησης κ.λπ. κ.λπ. που επιβλήθηκαν από την φαντασία κάποιων, αργότερα.-

Παράρτημα

Για την κατανόηση ότι τα κείμενα που στηρίζεται ο Χριστιανισμός είναι μυθολογικά και αντιφατικά, ακριβώς λόγω της μυθικής τους αυτής προέλευσης και για συγκέντρωση των σχετικών αναφορών για περαιτέρω χρήση, επισυνάπτω τα σχόλια του Νεοκλή Φιλάδελφου για το θέμα, σε μια παρόμοια συζήτηση. Στο αρχικό κείμενο προστέθηκαν οι σύνδεσμοι και μια μικρή δική μου προσθήκη. Στην αρχή αναφέρονται τα ας πούμε “συμβατά” με την χριστιανική “πραγματικότητα”, ακολουθούν τα ασύμβατα. Όλα αναφέρονται στα ίδια τα δικά τους “ιερά” κείμενα

και μόνον, εσείς το μόνο που έχετε είναι να προσέξετε την τυπολογία και τις αντιφάσεις αν και εφόσον υπάρχουν, και είναι αρκετές.

Στην Καινή Διαθήκη, 89 φορές ο ίδιος ο Ιησούς αναφέρει τον εαυτόν του αμέσως ή εμμέσως είτε άλλοι τον αναφέρουν, ως **«υιόν του ανθρώπου»**. Αυτός ο όρος αναφέρεται τακτικά στην Παλαιά Διαθήκη. (Στα Βιβλία των Προφητών βλέπομε τον όρο τακτικά και ακόμα να αποκαλούν, ιδίως ο ίδιος ο Γιαχβέχ, τον προφήτη υιόν ανθρώπου, Ψαλμός 143: 3, Ιώβ 25: 6, κ.λπ.).

Αναφέρονται 46 φορές όπου άλλοι τον αποκαλούν **«υιόν του Θεού»**. Μεταξύ αυτών ήταν: Ο Πέτρος κατά την περίφημη και πολυσχολιασμένη ομολογία του στο Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον (16: 13-20), ο Παύλος στην Προς Ρωμαίους (1: 3-4), κ.ά., και διάφορα δαιμόνια σε πολλές περιπτώσεις.

Ο ίδιος κάνει τέτοια δήλωση για τον εαυτόν του μόνο δύο φορές και μόνο στον Ιωάννην (9: 35-37 και 10: 36). Επίσης, στον Ιωάννην (4: 25-26), βεβαιώνει την Σαμαρείτιδα ότι αυτός ήταν ο Μεσσίας ο λεγόμενος Χριστός, πράγμα που το είχε επίσης παραδεχθεί και πρωτύτερα κατά την ομολογία του Πέτρου (Ματθαίος 16: 13-20, Μάρκος 8: 27-30, Λουκάς 9: 18-21).

Στα τρία πρώτα Συνοπτικά Ευαγγέλια αποκαλείται ή αναφέρεται και ως «υιός Δαβίδ» 14 φορές, πράγμα που το επιβεβαιώνει και ο Παύλος στην Προς Ρωμαίους (1: 3), Β΄ Προς Τιμόθεον (2: 8) και σε άλλα σημεία των επιστολών του.

Άλλοι ομολογούν ότι ήταν Θεός· ως Θεό τον ομολογούν οι:

- 1) Ο Ιωάννης (Κατά Ιωάννην, 1: 1): **«ήταν με τον Θεό... και... ήταν Θεός»**, 1: 14.
- 2) Ο ίδιος ο Χριστός Ιησούς, Ιωάννης 10: 30 **«εγώ και ο πατήρ έν εσμεν»**.
- 3) Ο Θωμάς, Ιωάννης 20: 28 **«ο Κύριός μου καί ο Θεός μου»**. [2]
- 4) Ο Παύλος, Β΄ Προς Κορινθίους 5: 19 **«ως ότι Θεός ην εν Χριστω κόσμον καταλλάσσων εαυτώ...»**, Προς Φιλιππησίους 2: 6 **«ός εν μορφή Θεού υπάρχων ουχ αρπαγμόν ηγήσατο τό είναι ίσα Θεώ»**, Προς Κολασσαείς 2: 9 **«ότι εν αυτώ κατοικεί πάν τό πλήρωμα τής θεότητος σωματικώς»**. (Γνωστικιστικά σημεία εντός του Παύλου τα οποία πρέπει να εισήλθαν εντός των κειμένων από το τέλος του πρώτου αιώνα και μετά).

[Υποσημείωση: Όσον αφορά τα Ευαγγέλια, βλέπομεν ότι **μόνο στο Κατά Ιωάννην απαντάμε τέτοια ομολογία**. Όπως μας εξηγεί ο Μέγας Ιουλιανός στα γραπτά του, ο ίδιος ο Ιησούς ουδέποτε ομολόγησε ότι ήταν Θεός και διά τούτο δεν υπάρχει καμία τέτοια ομολογία στα τρία συνοπτικά Ευαγγέλια. Επειδή όμως το Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον

είναι αρκετά μεταγενέστερο όλων των άλλων και την εποχή που γράφτηκε είχε αρχίσει εντός μερικών χριστιανικών ομάδων να επικρατεί η πεποίθηση ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν Θεός όπως και ο Πατήρ Θεός, διά τούτο ο συγγραφέας του έλαβε το θάρρος και έθεσε τέτοιες ομολογίες εντός των κειμένων του, όπως και τα διάφορα γνωστικίζοντα σημεία που υπάρχουν σπαρμένα εδώ και 'κει λόγω των γνωστικιστικών πεποιθήσεων και επιρροών του δευτέρου αιώνα.]

Πολλές φορές ο ίδιος ισχυριζόταν ότι είχε διάφορες θεϊκές δυνάμεις και εξουσίες, οι οποίες σύμφωνα με την Παλαιά Διαθήκη ανήκαν μόνο στη δικαιοδοσία του Θεού Πατρός Γιαχβέχ. (Από την Παλαιά Διαθήκη κατ' ουδένα τρόπον δεν εξάγεται ούτε το δόγμα περί μονογενούς Υιού του Θεού Γιαχβέχ, όπως το έχουν διατυπώσει οι Χριστιανοί, ούτε το δόγμα περί Αγίας Τριάδος, παρά τα φούμαρα της χριστιανικής θεολογίας. Αν θέλετε να πεισθείτε μελετήσετε την Παλαιά Διαθήκη και συζητήσετε το θέμα με Εβραίους ραβίνους). Ένας τύπος τού δόγματος αυτού, αλλά όχι ταυτόσημος με τον τελικό τύπο, απαντάται για πρώτη φορά στον υπερφανατικό Τερτυλλιανό, γύρω στο +200.

Εκτός από αυτές τις δυνάμεις και εξουσίες, μερικές φορές ισχυριζόταν και ότι ήταν Θεός, δηλαδή ίσος με τον Πατέρα Θεό. Αυτά συνάγονται και συμπεραίνονται από τους εξής στίχους, τους οποίους παραθέτομε εδώ ταξινομημένους:

- 1) Έχει τη δύναμη να συγχωρεί αμαρτίες: Ματθαίος 9: 2-6, Μάρκος 2: 5-7, Λουκάς 5: 20-21.
- 2) Ο Θεός παρέδωσε στα χέρια του τα πάντα: Ματθαίος 11: 27, Λουκάς 10: 22, Ιωάννης 3: 35, 16: 15 (κατέχει όλα όσα έχει ο Πατήρ).
- 3) Θα κρίνει πάντα τα έθνη: Ματθαίος 25: 31-46.
- 4) Έχει τον έλεγχο των αγγέλων: Ματθαίος 13: 41-42, 24: 31, Μάρκος 13: 26-27, Λουκάς 12: 8-9.
- 5) Θα αποστείλει τους αγγέλους του για να συνάξουν τους εκλεκτούς του: Ματθαίος 24: 31, 25: 32.
- 6) Δίδει στον Πέτρο τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών και του απονέμει θεϊκή εξουσία: Ματθαίος 16: 19. Στον Ιωάννη 20: 22-23 δίδει Πνεύμα Άγιον (πριν την Πεντηκοστή) και θεϊκή εξουσία στους ένδεκα μαθητές.
- 7) Ευρίσκεται πάντα ανάμεσα σε κείνους που συγκεντρώνονται εν ονόματί του: Ματθαίος 18: 20.
- 8) Θα ανταμείψει τα καλά έργα και θα τιμωρήσει τα κακά: Ματθαίος 13: 41-42, 16: 27, 19: 27-28, 25: 32-33.
- 9) Ο καθένας πρέπει να είναι πρόθυμος να θυσιάσει και τη ζωή του για χάρη του: Ματθαίος 10: 39, 16: 25, Μάρκος 8: 35, Λουκάς 9: 24.

- 10) Είναι ίσος με τον Θεό: Μάρκος 9: 37 «καί ός εάν εμέ δέξηται, ουκ εμέ δέχεται, αλλά τόν αποστείλαντά με.», Ιωάννης 5: 17-26, 8: 19, 17: 10.
- 11) Έχει εξουσία επί της ζωής του και επί πάσης σαρκός και αυτός δίδει «ζωήν αιώνιον»: Ιωάννης 10: 17-18, 17: 2
- 12) Κατά θεϊκό τρόπο, παραδίδει στους μαθητές του υπερφυσικές δυνάμεις: Ματθαίος 10: 1, Μάρκος 3: 15, Λουκάς 9: 1, 10, 19.
- 13) Βεβαιώνει ότι ως Θεός έχει την εξουσία να διορίζει και να αποστέλλει προφήτες: Ματθαίος 23: 34.
- 14) Θα επανεμφανισθεί καθήμενος επί των νεφελών του ουρανού: Ματθαίος 24: 30, Μάρκος 13: 26, Λουκάς 21: 27.
- 15) Ισχυρίζεται ότι είναι ο μεσάζων μεταξύ Θεού και ανθρώπων: Ματθαίος 10: 32-33, Ιωάννης 14: 6, 15: 5.
- 16) Το «συμβάν» της μεταμορφώσεως υπονοεί την θεότητα του Ιησού κατά τους χριστιανούς και ότι το πάθος του ήταν εκούσιο: Ματθαίος 17: 1-13, Μάρκος 9: 2-13, Λουκάς 9: 28-36, Β΄ Πέτρου 1: 17-18.
- 17) Είναι αιώνιος και προϋπάρχων: Ματθαίος 22: 45 (ήταν ο κύριος του Δαβίδ στον ουρανό πριν ακόμα έλθει στη γη), Ιωάννης 8: 58-59 (υπήρχε πριν τον Αβραάμ), 17: 5 (είχε δόξα μαζί με τον Θεό προτού ακόμα δημιουργηθεί ο κόσμος), 24 (ο Θεός τον αγάπησε πριν από τις καταβολές του κόσμου).
- 18) Λέγει ότι: *«Ότιδήποτε ζητήσετε από τον Πατέρα εν ονόματί μου, θα σας το δώσει»*: Ιωάννης 14: 12-14, 15: 16, 16: 23-24.
- 19) Ο Πατήρ θα πέμψει τον Παράκλητο εν ονόματί του: Ιωάννης 14: 26, 15: 26, 16: 7.
- 20) Του εδόθη πάσα εξουσία στον ουρανό και στη γη: Ματθαίος 28: 18.
- 21) Ο Θεός του έδωσε εξουσία να δίδει αιώνια ζωή πάνω σε κάθε σάρκα (που ο ίδιος θελήσει): Ιωάννης 17: 2.
- 22) Είναι ο πρίγκιπας του κόσμου: Ιωάννης 16: 11.
- 23) Κάθεται επί θρόνου δόξης που περιστοιχίζεται από τους αγγέλους: Ματθαίος 15:31 31, Ιωάννης 1: 51.
- 24) Όχι ο Θεός, αλλά αυτός ο ίδιος θα κρίνει τους ανθρώπους: Ιωάννης 5: 22, 27.
- 25) Ισχυρίζεται ότι: «ίνα πάντες τιμώσι τόν υιόν καθώς τιμώσι τόν πατέρα, ο μή τιμών τόν υιόν ου τιμά τόν πατέρα τόν πέμψαντα αυτόν,»: Ιωάννης 5: 23.
- 26) Είναι ένα με τον Πατέρα: Ιωάννης 10: 30, 17: 11, 22.
- 27) Ο Πατέρας είναι μέσα του και αυτός μέσα στον Πατέρα: Ιωάννης 10: 38.
- 28) Όποιος πιστεύει σ' αυτόν πιστεύει σ' αυτόν που τον έστειλε: Ιωάννης 12: 44.
- 29) Όποιος βλέπει αυτόν βλέπει και αυτόν που τον έστειλε: Ιωάννης 12: 45.
- 30) Όποιος πιστεύει ή βλέπει αυτόν, πιστεύει ή βλέπει και τον Πατέρα και ότι

αυτός ο ίδιος είναι στον Πατέρα και ο Πατέρας σ' αυτόν: Ιωάννης 14: 1, 5-11, 17: 21.

31) Όποιος μισεί αυτόν μισεί και τον Πατέρα: Ιωάννης 15: 23-24.

32) Προήλθε από τον Πατέρα: Ιωάννης 16: 27-28.

Εδώ αναφέρουμε ότι, πολλοί πιστοί εννοούν ή δίδουν άλλες ερμηνείες σ' αυτά τα χωρία ώστε να ισχυρίζονται πως ο Ιησούς Χριστός ουδέποτε απεκάλεσε τον εαυτόν του Θεό αλλά μόνον Υιόν του Θεού και Μεσσία Χριστό. Αυτές οι ερμηνείες μπορεί να είναι υποκειμενικές μπορεί και να μην είναι. Δεν θα μας απασχολήσουν εδώ. Εμείς προς χάριν των ορθοδόξων και τα δόγματά τους κρατάμε την «ορθόδοξη» και κυριολεκτική θέση που διατυπώσαμε στην προηγούμενη παράγραφο και που νοείται περισσότερο από το περιεχόμενο των ανωτέρω στίχων. Αν τώρα διάφορες χριστιανικές ομάδες ή αιρέσεις διαφωνούν ως προς την ερμηνεία, κλπ., αυτών των χωρίων ας κάνουν καλά μόνες τους με την ανόητη, βλακώδη και αντιφατική χριστιανική θεολογία και Αγία Γραφή που ασπάζονται.

Προς αλήθειαν αυτής της σκληρής κριτικής προσφέρουμε τις παρακάτω σχιζοφρενικές αντιφάσεις που προκύπτουν από άλλους στίχους των Ευαγγελίων. Απ' αυτούς τους στίχους συνάγεται το συμπέρασμα ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν κατώτερος του Θεού Πατρός (αποκαλυφθέντος στον Μωυσή ως Γιαχβέχ) και συνεπώς δεν ήταν Θεός. Π.χ.:

1) Ο Πέτρος στην πρώτη και δεύτερη ομιλία του, στις Πράξεις 2: 22, 24, 32 «τούτον τον Ιησούν ανέστησεν ο Θεός, ου πάντες ημείς εσμεν μάρτυρες», 3: 15, 4: 10, 10: 41 λέγει ότι ο Θεός ανέστησε και ήγειρε τον Ιησού εκ νεκρών. Δηλαδή δεν ανέστηθηκε αφ' εαυτού του ως Θεός, αλλά ανεστήθηκε κατόπιν επενεργείας του Θεού. Το επαναλαμβάνει και στην Α' Πέτρου 1: 21. Το ίδιο ακριβώς δηλώνει και ο Παύλος στις Πράξεις 13: 32-34, 17: 3, 31, Πρός Ρωμαίους 4: 24, 8: 11, 10: 9, Πρός Γαλάτας 1: 1, Πρός Εφεσίους 1: 20, Πρός Εβραίους 11: 19, 13: 20, κ.λπ.

2) Ο εκλεκτός απόστολος του Ιησού Χριστού Παύλος στην Επιστολή Πρός Ρωμαίους 1: 3-4 σαφώς δηλώνει ότι ο Ιησούς έγινε εκ σπέρματος Δαβίδ και όχι από το Άγιο Πνεύμα: «περί του υιού αυτού, του γενομένου εκ σπέρματος Δαβίδ κατά σάρκα, του ορισθέντος υιού Θεού εν δυνάμει κατά πνεύμα αγιωσύνης εξ αναστάσεως νεκρών, Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών» και το επαναλαμβάνει στην Β' Προς Τιμόθεον 2: 8. Αυτό έρχεται σε κατάφορη αντίφαση με το επίσημο χριστιανικό δόγμα, τον Ματθαίον 1: 18, 20 και τον Λουκάν 1: 34-35, κ.λπ.

3) Όπως αφηγούνται τα κανονικά Ευαγγέλια ο Ιησούς Χριστός εβαπτίσθη από τον Ιωάννη Βαπτιστή, ενέργεια εντελώς αχρείαστη εάν ήταν ίδιος με τον Θεό. Μετά,

κατά την ομολογία του ίδιου του Ιησού δεν υπήρχε άνθρωπος που έχει γεννηθεί από γυναίκα ανώτερος του Ιωάννου (Ματθαίος 11: 11, Λουκάς 7: 28). Ο Ιησούς είχε γεννηθεί από γυναίκα (Πρός Γαλάτας 4: 4, κλπ.). Άρα ο Ιησούς ήταν κατώτερος και του Ιωάννου!

4) Αν ήταν ίδιος με τον Θεό, τότε τί ήθελε να προσεύχεται και να παρακαλεί τον Πατέρα Θεό όλη την ώρα, όπως αφηγούνται τα κανονικά Ευαγγέλια.

5) Αν ήταν Θεός τότε τί ήθελε να ομιλεί συνεχώς με αλληγορίες, μεταφορές και άλλα διάφορα ακατανόητα στοιχεία και έτσι να παραμείνουν τα λόγια του ως θέματα ερμηνείας και όχι κυριολεξίας.

6) **«Πάντα μοι παρεδόθη υπό του πατρός μου• και ουδείς επιγινώσκει τον υιόν ει μη ο πατήρ, ουδέ τον πατέρα τις επιγινώσκει ει μη ο υιός και ώ εάν βούληται ο υιός αποκαλύψαι».** Ματθαίος 11: 27 και Λουκάς 10: 22.

7) **«ο δε είπεν αυτώ• τι με λέγεις αγαθόν; ουδείς αγαθός ει μη εις ο Θεός».** Ματθαίος 19: 17 και Μάρκος 10: 18. Άρα δεν ήταν αγαθός όπως ο Θεός.

8) **«...το δε καθίσαι εκ δεξιών μου και εξ ευωνύμων μου ουκ έστιν εμόν δούναι, αλλ' οίς ητοιμάσται υπό του πατρός μου».** Ματθαίος 20: 23, Μάρκος 10: 40.

9) Κανείς δεν γνωρίζει την ώρα και τη στιγμή της Δευτέρας Παρουσίας, ούτε ο Υιός, παρ' όλο που ο ίδιος ο Υιός θα παρουσιαστεί για δεύτερη φορά, παρά μόνον ο Πατήρ. Ματθαίος 24: 36, Μάρκος 13: 32, Πράξεις 1: 7.

10) **«και προελθών μικρόν έπεσεν επί πρόσωπον αυτού προσευχόμενος και λέγων• πάτερ μου, ει δυνατόν εστι, παρελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο• πλήν ουχ ως εγώ θέλω, αλλ' ως συ»** Ματθαίος 26: 39, Μάρκος 14: 35, Λουκάς 22: 43.

Αυτά όμως έρχονται σε αντίφαση με τον Ιωάννην 18: 11 **«είπεν ουν ο Ιησούς τω Πέτρω• βάλε την μάχαιραν εις την θήκην• το ποτήριον ό δέδωκέ μοι ο πατήρ, ου μη πίω αυτό;».** (Προσθήκη. Το ενδιαφέρον είναι ότι ο Ιωάννης εδώ έχει σχέση με το παρακάτω χωρίο: **“36 είπεν οϋν αύτοίς• Άλλά νϋν ό έχων βαλάντιον άράτω, όμοίως και πήραν, και ό μη έχων πωλήσει τò ίμάτιον αύτοϋ και άγοράσει μάχαιραν. 37 λέγω γάρ ύμίν ότι έτι τούτο τò γεγραμμένον δεϊ τελεσθῆναι έν έμοί, τò και μετά άνόμων έλογίσθη• και γάρ τὰ περι έμοϋ τέλος έχει”** (Λουκ. 22: 36-37), του οποίου χωρίου την μετάφραση οι χριστιανοί δολοφονούν ασύστολα. Εδώ ούτε λίγο ούτε πολύ, ο Ιησούς λέει στους μαθητές του ότι θα παρανομήσει και τους καλεί να αγοράσουν ...όπλα).

11) **«...Θεέ μου Θεέ μου, ινατί με εγκατέλειπες;»** Ματθαίος 27: 46, Μάρκος 15: 34.

12) **«ο δε Ιησούς έλεγε• πάτερ, άφες αυτοίς• ου γαρ οίδασι τι ποιούσι...»** Λουκάς 23: 34.

13) **«...πάτερ, εις χεϊράς σου παρατίθεμαι το πνεύμα μου...»** Λουκάς 23: 46.

14) Χρειάστηκε δύο προσπάθειες για να θεραπεύσει έναν τυφλό, η πρώτη απέτυχε. Μάρκος 8: 22-26.

15) Ιωάννης 7: 16 «απεκρίθη ουν αυτοίς ο Ιησούς και είπεν• **η εμή διδαχή ουκ έστιν εμή, αλλά του πέμπσαντός με•**».

16) Μόνον ο Πατήρ αποστέλλει το Άγιο Πνεύμα, ο Υιός δεν μπορεί να το αποστείλει, Ιωάννης 14: 26. Αλλά ο Ιωάννης έρχεται σε αντίφαση με τον εαυτόν του στον στίχο 20: 22, όπου ο ίδιος ο Χριστός ενεφύσησε και έδωσε Πνεύμα Άγιον στους ένδεκα μαθητές του. (Βρείτε άκρη με τις χριστιανικές αντιφάσεις που είναι πανταχού παρούσες, πιο πολύ και από το άγιο πνεύμα.).

17) «...ότι **ο πατήρ μου μείζων μου εστι•**» Ιωάννης 14: 28.

18) «...ο παράκλητος... το Πνεύμα της αληθείας ό **παρά του πατρός εκπορεύεται...**» Ιωάννης 15: 26.

19) **Την εξουσία, την αποστολή και τη δόξα την έλαβε από τον Πατέρα.** Ιωάννης 17: 2-5, 22.

20) Ιωάννης 20: 17 «λέγει αυτή ο Ιησούς• μη μου άπτου• ούπω γαρ αναβέβηκα προς τον πατέρα μου• πορεύου δε προς τους αδελφούς μου και ειπέ αυτοίς• **αναβαίνω προς τον πατέρα μου και πατέρα υμών, και Θεόν μου και Θεόν υμών**».

21) Πράξεις 2: 22 «Άνδρες Ισραηλίται, ακούσατε τους λόγους τούτους. Ιησούν τον Ναζωραίον, **άνδρα από του Θεού αποδεδειγμένον** εις υμάς δυνάμεσι και τέρασι και σημείοις οίς **εποίησε δι' αυτού ο Θεός εν μέσω υμών**, καθώς και αυτοί οίδατε».

22) «Ιησούν τον από Ναζαρέτ, **ως έχρισεν αυτόν ο Θεός** Πνεύματι Αγίω και δυνάμει...» Πράξεις 10: 38.

23) «περί του υιού αυτού, του **γενομένου εκ σπέρματος Δαυίδ** κατά σάρκα, του ορισθέντος υιού Θεού εν δυνάμει κατά πνεύμα αγιωσύνης εξ αναστάσεως νεκρών, Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών» Προς Ρωμαίους 1: 3-4, 9: 5

24) Ο Θεός Πατήρ είναι ανώτερος του Ιησού, Α΄ Προς Κορινθίους 3: 23, 11: 3 «θέλω δε υμάς ειδέναι ότι παντός ανδρός η κεφαλή ο Χριστός εστι, κεφαλή δε γυναικός ο ανήρ, **κεφαλή δε Χριστού ο Θεός**».

25) «Μνημόνευε Ιησούν Χριστόν εγηγερμένον εκ νεκρών, **εκ σπέρματος Δαυίδ**, κατά το ευαγγέλιόν μου», Β΄ Προς Τιμόθεον 2: 8.

26) (Πολλοί άλλοι στίχοι στις Πράξεις των Αποστόλων και στις Επιστολές. Αναγράφουμε μερικούς εντός των ενταύθα κειμένων μας αλλά και μόνοι σας μπορείτε να βρείτε και πολλούς άλλους).

Μόνοι σας μπορείτε να βρείτε ακόμα περισσότερες τέτοιες αναφορές. Άντε λοιπόν

να βρείτε άκρη μ' αυτόν τον «θεόπνευστο» κυκεώνα αλληλοαντικρουόμενων στίχων! Κι από πάνω, μερικοί διατείνονται ότι ο Ιησούς Χριστός των Ευαγγελίων είναι ιστορικό πρόσωπο, ενώ ιστορικές μαρτυρίες δεν υπάρχουν παρά μόνον αυτές οι αντιφατικές και μυθολογικές της Καινής Διαθήκης.

(Οι αντιφάσεις και παντός είδους λάθη είναι φαινόμενο συχνό πυκνό σ' όλη την Βίβλο. Κάπου επτά χιλιάδες, αντιφάσεις, λάθη, κλπ. έχουν εντοπιστεί και καταγραφεί στη διεθνή βιβλιογραφία. Οπότε καταλαβαίνει κανείς πόσο μπορεί να βασίζεται στα Ευαγγέλια, αλλά και σε ολόκληρη την Βίβλο, είτε σαν ιστορικά κείμενα είτε σαν κείμενα πίστεως και να τα θεωρεί θεόπνευστα. Στην προκειμένη περίπτωση οι Χριστιανοί θεολόγοι και απολογητές νομίζουν ότι ξεμπερδέψαν την κατάσταση με το να αποδώσουν στον Ιησού Χριστό δύο φύσεις ή δύο θελήσεις. Την ανθρώπινη και την θεϊκή. Οπότε όταν ο Ιησούς συμπεριφέρεται ή ομιλεί κατά τρόπον ανάρμοστο προς την θεότητα, τότε είναι άνθρωπος, αλλιώς είναι θεός. Είδατε τί ωραία που βρήκανε τη λύση;! Τέτοιες λύσεις που δεν είναι ελέγξιμες, μπορεί ο καθένας να βρει όσες του κατέβουν στη ξερή... Αλλά δεν είναι δική μας δουλειά και ούτε μας ενδιαφέρει να «ξεμπερδέψομε» τις χριστιανικές θεόπνευστες αντιφάσεις, ανοησίες, απάτες, μηχανορραφίες, κ.λπ., τις οποίες ούτε το άγιο πνεύμα μπορεί να ξεμπερδέψει!).

Οι περισσότεροι χριστιανοί πιστοί ισχυρίζονται ότι τα τέσσερα κανονικά Ευαγγέλια εγράφησαν από μαθητές του Ιησού Χριστού και από μαθητές των μαθητών. Αυτή είναι η επίσημη θέση και το μόνιμο δόγμα της εκκλησίας μαζί με το ότι οι συγγραφείς ήταν εμπνευσμένοι από το Άγιο Πνεύμα (θεόπνευστοι). Όμως όλοι οι επιστήμονες και ακόμα πολλοί Χριστιανοί θεολόγοι ομολογούν ότι τα Ευαγγέλια εγράφησαν πολύ καιρό μετά τον θάνατο του υποτιθεμένου Χριστού και από αγνώστους συγγραφείς. Τα ονόματα των συγγραφέων που φέρουν δεν είναι τα ονόματα των πραγματικών συγγραφέων και διά τούτο είναι ψευδεπίγραφα κείμενα. Οι διαφορετικές, αποκλίνουσες, αντιφατικές, λανθασμένες και ασυμβίβαστες αφηγήσεις που περιέχουν αποδεικνύουν πέραν πάσης αμφιβολίας ότι αυτά δεν είναι δυνατόν να είναι γραμμένα από θεόπνευστους μαθητές και αυτόπτες μάρτυρες, όπως ο Ματθαίος και ο Ιωάννης.

Φιλίστωρ